

183. Læg Naalen bort, lad Rokken staa.

(Polka.)

E. Horneman.

mf
1. Læg Naalen bort, lad Rokken staa, tag sølverspændte Sko nu paa, i Kroen hist til

Dans vi gaa, I to smaa, sø-de Pi - ger! O - bo-en, som en Lærke-lil, alt

mf
singer sødt, og Fløjtsens Spil med Contra-bassen lystre vil, hvad Vi - o - li - nen

si - ger. *f*

2. Vi nyde vil vor unge Vaar!
Vor Kind er rød, vort Hjerter slaar,
Vi ændse ej, at Tiden gaar
Med alt for rappe Vinger.
Vi sky Alt, hvad er mørkt og tungt,
Vi elske, hvad er let og ungt,
Om Glæden, som det lyse Punkt,
Vor Tankeflugt sig svinger.

3. Og lystigt han til Strængens Klang,
Til Clarinetens klare Sang
Den Blonde og den Brune svang
I Dansens lette Slingren.
Og da det saa mod Dagry gik,
Farvel! Farvell! med søde Blik!
Et Kys han fra dem begge fik, -
Men sendt ham kun med Fingren.

4. De Kys, de fløj som i en Leg,
Mens begge ned ad Skrænten steg,
Den Ene rød, den Anden bleg,
Med Armen om hinanden.
Den Ene bleg, den Anden rød?
Og hver af dem dog lige sød!
De Farver, ak! hvad de betød?
Det løb ham om i Panden.

5. Den Blondes Kind var frejdig, glad,
Men paa den Brunnes Kinder sad
En Elskovssmertes Lillieblad,
Og dulgte Hjerterets Varmer.
Saa da han kjæk som Bejler kom,
Den Blonde hviskede Nej! men som
En Blomst den Blege segned om,
Og rødmed i hans Arme.

Chr. Winther.